SLADKÝ ŽIVOT

Jadesola Jamesová

Mohla by ho zachránit…

HARLEQUIN®

JADESOLA JAMESOVÁ

MOHLA BY HO ZACHRÁNIT…

PŘEKLAD

MAREK DRDA

Milá čtenářko,

v nejkratším měsíci roku za Vámi přicházím s „nejdelšími“ příběhy. Tedy s příběhy nejvíce rozkročenými v čase. Příběh nazvaný Jak dostat modelku k oltáři *od Melanie Milburneové totiž navazuje na* Plachou lvici salonů *z minulého měsíce a na* Dceru bollywoodské legendy *od Dani Collinsové pro změnu naváže za měsíc* Skandál na Manhattanu. *A to není nic proti povídce s názvem* Buď můj jediný král! *od Millie Adamsové. Ta je totiž provázaná s příběhy* Ukradená princezna *a* Bez tebe jsem ztracen *z dubna a června minulého roku a s knihou* Co se takhle vzít?, *která vyšla v červnu 2021. Někdy mě samotného autorky překvapí, když na scénu znovu přivedou staré známé….*

Úplnou premiéru v češtině má tento měsíc Jadesola Jamesová s knihou Mohla by ho zachránit…, *v níž nahlédneme do světa Afroameričanů. A v již zmíněném příběhu* Dcera bollywoodské legendy *se něco málo dozvíme o indické „továrně na sny“ tedy o filmařském Bollywoodu.*

Poměrně frekventovanými profesemi hrdinů jsou princ či král, u hrdinek zase modelka. Jasně, není to moc „ze života“, ale není přece špatné zjistit, že i takto „vyvolení“ prožívají životy v lecčems podobné těm našim!

S láskou
Váš Harlequin

Jadesola Jamesová

MOHLA BY HO ZACHRÁNIT…

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Redeemed by His New York Cinderella

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2021

Překlad:
Marek Drda

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Jadesola James
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8978-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8979-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8980-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Laurence James Stone nejedl v hotelové jídelně sám už celá léta.

Netušil, proč se to rozhodl udělat zrovna dnes. Ke klidné eleganci Park Hotelu, zahaleného zelení na severním konci ulice uprostřed Manhattanu, patřil onen druh omšelé opulentnosti, který se přízni mladých a bohatých už netěšil. Ovšem jídlo tu bylo nepřekonatelné, služby bezchybné… a ve zdejším velkém plesovém sálu Laurence za pár hodin zahájí největší společenskou akci sezony.

Tématem večera bude jeho reklamní společnost, která nedávno vstoupila na kapitálový trh. Laurence a jeho obchodní partner již měli k hranici miliardy dolarů tak blízko, že Laurence cítil její chuť na jazyku. To číslo mu už roky unikalo, a i když měl obrovský osobní majetek, teď to bylo jiné. Chtěl si onu sumu, vytvořenou vlastníma rukama, moci sám *vyplatit*.

Svým způsobem to byl jejich debut.

Laurence přijel a byl uveden do podkrovního apartmá po osmihodinovém letu z Berlína. Na odpočinek a oblékání se na večerní slavnost měl spoustu času, ale půl hodiny po příjezdu mu začalo kručet v žaludku, přestože mu v letadle předložili ohromující škálu pochoutek.

Vysprchoval se, hodil na sebe svetr a vlněné kalhoty a pak sjel soukromým výtahem dolů. Těšil se

na klidnou večeři. Snad proto, že již za několik hodin bude nucen společensky konverzovat se stovkami lidí, nemluvě o tom, že bude muset být milý na klienta, v získání jehož podpisu doufal…

Bál se toho, jako se většina lidí bojí zubaře.

„Ale prosím tě, nebuď takový snob," odbyl ho jeho partner Desmond Haddad, když si mu Laurence předtím postěžoval.

Desmond byl vše, co Laurence ne: mladistvý, okázalý a nepochopitelně optimistický. V kontrastu s Laurenceovou pevnou a zasmušilou vyrovnaností byl vysoký, štíhlý a nonšalantní, vždy připravený vyrazit na tah, zatímco Laurence zajímala vlastně jen práce. Po příletu na letiště Desmond svému příteli zabavil notebook i pracovní telefon a Laurenceovy protesty odbyl mávnutím ruky.

„Je to jen na čtyři hodiny," dobíral si ho Desmond. „Vím, že opít se beze mě nepůjdeš, takže si můžeš v klidu odpočinout, abys byl na večer čerstvý. Čtyři hodiny to přece bez pohledu na reklamní kampaň vydržíš ne? No tak, Laurenci. Nemůžu uvěřit, že jsi vyrostl mezi boháči. Dřeš se, jako bys měl milionové dluhy."

No dobrá. V poměrně zámožném prostředí opravdu vyrostl. Konečně, Desmonda poznal v Exeteru. A to byla sotva škola pro chudé, přestože majetek Laurenceova otce, senátora, bledl ve srovnání s ropnými penězi Desmondovy dynastie. Svou potřebu vydělat bohatství, jež by patřilo jen jemu, však Laurence Desmondovi, který peníze z rodinných pokladnic utrácel se škodolibou nevázaností, vysvětlit nedokázal. A i když to zkusil…

„No jo, no… chudáček malej bohatej, co?" odtušil Desmond pokaždé pohrdavě a jeho anglický akcent řezal jako sklo. „Tvůj problém, Laurenci, spočívá v tom, že jsi moc velký suchar."

No, možná měl pravdu.

Laurenceovi se ulevilo, když viděl, že je jídelna prázdná, tedy až na dívku, která sama seděla u stolu před velkým kamenným krbem.

„Dovolíte, pane?“ Uštvaně působící číšník ho zavedl ke stolu kousek od toho dívčina. „Máme teď málo personálu, protože se tu za pár hodin koná nějaká akce. Většinu jídelny uzavřeli.“

„Jistě.“

Laurenceovi to bylo skoro jedno, a zatímco kolem něj číšník pobíhal s čistým prostíráním, skleničkami na vodu a dlouhou nesouvislou recitací vinného lístku, přistihl se, že očima líně prodlévá u své společnice v jídelně. Ta se právě pouštěla do obrovské porce s takovou chutí, až musel potlačit úsměv. A dívka nešetřila ani na kvalitě. Na jejím stole rozeznal zbytky kaviárového předkrmu a ústřic a steak zasypaný spoustou zelené brukve.

„Pane?“

Zamžikal a vzhlédl. „Skleničku whisky s vodou, prosím. A ty ústřice…“ Ukázal ke stolu oné mladé dámy. „Jsou na grilu?“

„Na způsob Rockefeller, pane.“

„Tak si je dám. A ty nové brambory se smetanou.“

„Výborně, pane.“

Číšník odplul a Laurence osaměl s podrážděným pocitem, vyvolaným skutečností, že se bude muset přihlašovat do mailu ručně, neboť jeho zřídka používaný osobní telefon neobsahoval řadu aplikací, s jejichž pomocí si organizoval práci. Telefon nepoužil již několik týdnů, a když ho zapnul a začal projíždět obsah, pocítil náhlou fyzickou úlevu.

Byl právě v polovině reportu o statistikách zobrazení jednoho motocyklu, když se číšník vrátil s košíkem chleba, neobřadně ho upustil a zamířil ke stolu mladé ženy.

„Všechno v pořádku, slečno?“ zaslechl číšníkovu starostlivou otázku.

Laurence je na půl ucha poslouchal. Zajímalo ho, jak zní hlas tak dychtivé strávnice.

„Ano, děkuji."

Mluvila tiše, téměř neslyšně. Její nepatrně zastřený hlas ho přiměl, aby proti své vůli vzhlédl. Byl mu povědomý oním prchavým způsobem, který nedá pokoj, dokud ho mozek konečně neidentifikuje. Než se znovu podíval na telefon, zaregistroval veliké oči v tom nejčistším odstínu hnědé, jaký kdy spatřil, rudou rtěnkou ozdobené plné rty, jejichž horní křivka připomínala prohnutý luk, a bradu s ďolíčkem.

Hezká, pomyslel si líně. Až se dívka zvedne, podívá se znovu a zjistí, jestli tváři odpovídá i tělo. A bylo to tu znovu – ten pocit *déjà vu*. Kdo to jen může být? Na vysokou chodil v cizině, takže ta padala. Na to, aby šlo o klientku, působila dívka příliš mladě… a chudě. Že by jedna ze spousty stážistů, kteří se u firmy Laurence & Haddad každé léto vystřídali? Ne, to určitě ne – těm se vyhýbal jako čert kříži.

„Mám vám to naúčtovat na pokoj, madam?"

„Ano, prosím." Opět ten jemný, kultivovaný hlas. „Bydlím v apartmá číslo sedm set."

„Aha, v podkroví. Výborně, madam."

Po *tomhle* Laurence oči zvedl. Že dívka v apartmá číslo sedm set nebydlí, věděl s jistotou, protože to byl jeho pokoj.

Dívka účet bezostyšně rozmáchlým podpisem potvrdila, dlouhým douškem dopila šampaňské, přičemž dávala jasně najevo své potěšení, a potom vzhlédla. Měla tu drzost, aby po něm střelila plachým úsměvem, sklopila řasy a ubrouskem se dotkla hebkých a plných rtů.

Laurence byl rozpolcen mezi pobaveností, podrážděností a šokem. Pokud mohl soudit podle jídelního lístku, právě mu na pokoj naúčtovala přinejmenším pár set dolarů, a ta malá podvodnice ani nemrkla.

Užuž zvažoval, že se za ní pustí, ale zrovna mu

zabzučel telefon. To poslední, co postřehl, byly decentní, leč jasně patrné křivky, zahalené lehce vyšisovanou džínsovinou, když dívka zamířila ke dveřím, měkce pohupujíc boky.

Laurence si odkašlal a uhnul pohledem. Podíval se na zprávu a to, co uviděl, stačilo, aby se mu veškeré myšlenky na krásné jídelní podvodnice vypařily z hlavy.

„Co tím, sakra, myslíš, že jsi v Dubaji?" chtěl vědět Laurence. Jídelna byla naštěstí stále prázdná, takže se neobtěžoval odejít. „Aurelie?"

Aurelia Hunterová – *jeho přítelkyně* – na druhém konci linky zívla. A nahlas. Laurence provedl mentální výpočet. V Dubaji bylo o devět hodin více než v New Yorku. A co bylo důležitější, Dubaj ležela příliš daleko, než aby se tu Aurelia dnes objevila ve společenských šatech, jak se od ní čekalo.

„Aurelie!"

„Vydrž."

Aurelia teď zněla podrážděně. Laurence zaslechl šustění – nejspíš povlečení – a její tichý melodický hlas, mluvící na někoho jiného. Pak se vrátila a zněla jen o maličko probuzeněji.

„Co?"

„Máš… být… tady," zdůraznil Laurence každičké slovo. „A co myslíš tím *co*?"

Nastalo nevěřícné mlčení a potom se Aurelia rozesmála. Nahlas. *„To myslíš vážně?"*

Myslel. A zároveň byl přesvědčen, že mu něco hodně, hodně podstatného uniká.

„Tohle rozhodně není k smíchu," vybuchl. „Při kávě sedíme s Muellerovými, Aurelie, a víš přece, jak důležitý je to klient…"

Její smích skončil povzdechem. *„Ty vážně nic netušíš, co?"*

„Ne, pokud nebudeš tak laskavá a nezasvětíš mě do toho. Co děláš v Dubaji?"

Aureliin hlas přešel z nevěřícného pobavení k čemusi, co znal lépe: k promyšlené povznesenosti. *„Vidím, že jsi moje zprávy nedostal. A že jsi nebral telefon, to vím."*

„Jasně, že nedostal," odsekl Laurence.

Utkal se s telefonem a otevřel oznámení o zprávách. Zprávy okamžitě začaly přeletovat přes obrazovku – zprávy, na něž se zatím nepodíval. Zašilhal na displej, němě si přeříkával slova, která četl, a potom výmluvně zaklel.

„Kouzelné. Vidím, že už jsi to viděl."

Laurence nesnášel, když ho něco zaskočilo, ale tohle byla opravdu hrozná nehoráznost. „Ty…končíš?"

Aurelia vzdychla. *„Promiň, Laurenci."*

„A *textovkou*?"

Pohrdavě si odfrkla. *„A jak jinak jsem to asi měla udělat. Moje volání sklíš už týden. Jako přítel za moc nestojíš, co?"* dodala sarkasticky. *„A tvoje sekretářka se sice dokáže postarat, abys vypadal skutečně zaměstnaně, ale* tak dobrá *zase není. Víc než třikrát jí na to ‚je na poradě' neskočím."*

„Ale proč?"

„Někoho jsem potkala."

Laurence zíral na obrazovku jako opařený. Jeho dohoda se starou kamarádkou ze školy Aurelií Hunterovou trvala již rok a byla docela uspokojivá. Coby ředitelka obrovské technologické firmy, kterou zdědila po otci, neměla Aurelia na hledání partnera čas, ovšem při mnoha příležitostech by se jí byl nějaký hodil. K jejich dohodě vedlo náhodné setkání na společenském večírku. On jí poslouží jako přítel na jejích akcích, a ona zas přijde na ty jeho, usměje se na fotografy a zastane partnerku, o kterou se Laurence nebude muset starat a které nebude muset volat.

To poslední bylo očividně příčinou jeho pádu.

„Promiň," promluvila Aurelia do ticha. *„Já… Trvá to asi měsíc, ale před týdnem už jsem to musela*

začít řešit. Já… Tohle je jiné. Už v tom nechci pokračovat. Poslala jsem ti mail, aby sis to mohl na zbytek sezony nějak zařídit.“

Laurence projížděl mail a potlačoval další příval kleteb. Být klidnější, možná by ho byl Aureliin tón udivil. Jak v mailu, tak nyní v telefonu působila něžněji, než jak ji kdy poznal.

Ona je vážně zamilovaná.

Připustil si, že kdyby s ním tak kolosálně nevyběhla, asi by jí to přál.

„To je všechno moc pěkné,“ prohlásil sarkasticky, „a doufám, že si tu svoji dovolenou v poušti užíváš, Aurelie, ale tohle je *děs*. Dneska večer budu nadbíhat hrozně důležitému klientovi, čekají mě různé akce a…“

„Tak do toho běž sám.“

Aurelia už byla rozhodně vzhůru – a možná si jejich rozhovor i vychutnávala? Laurence zaslechl škrtnutí zapalovače a Aurelia dlouze nasála vzduch. Představil si, jak vdechuje, nejspíš zahalena v něčem nehorázně drahém, a pohrává si s loknami vlasů na ramenou.

„A jestli nějakou, která to udělá, najdeš, tak jí odpovídej na telefony, maily a textovky, jo?“

„Ty vážně nechápeš, jak moc jsi mi to zavařila, co?“

Anebo to možná chápala, jenže pak ji o rozum připravila láska. Klienti rádi obchodovali s lidmi usazenými, s lidmi se závazky. Dvojice uklidňovaly. Klienti pak měli pocit, že jsou jejich konta v bezpečí, v rukou někoho, kdo rozumí vztahům, kdo ví, co znamená učinit někoho šťastným, a kdo se o někoho stará.

Laurence vztahům nerozuměl a ani o to nestál – to už dávno vzdal. Věděl však, jak vypadají, a věděl, co musí udělat, aby tuhle roli sehrál. Představa usilování o ženu z romantických důvodů nepřipadala v úvahu.

Na to neměl čas ani chuť. Aurelia představovala ideální kompromis: bez závazků, bez sexu, bez komplikací po něm. Jenže teď se ta neloajální ženská…

„Podívej, Laurenci…“

Laurence zavěsil, přešel k jejímu jménu a zablokoval si ji. Věděl, že je to dětinské, ale musel teď vyřešit problém a Aurelia už nebyla podstatná. Její dnešní nepřítomnost vysvětlit dokáže, jenže před ním leží celý zbytek sezony: všechny ty gala večery, večírky a výjezdní víkendy…

Znovu tiše zanadával. Někoho *potkala*. Ženské! Absurdnější tvor skutečně neexistuje.

Pokud Kitty Asareová něco věděla, pak to byl fakt, že lži jsou mnohem přesvědčivější, když jim sama napůl uvěří. A tak si je recitovala znovu a znovu, zatímco roztřeseně postávala na dámských toaletách Park Hotelu. Bylo chladno – chladněji, než předpokládala –, ale je fakt, že teď na sobě neměla nic než černá krajková tanga.

Rozepnula baťůžek na kolečkách, který si přivezla, vytáhla z něj hedvábné šaty a kriticky je pozvedla na světlo. Samozřejmě z minulé sezony, pořízené z jedné z těch půjčoven drahých šatů. Kitty si řekla, že zase tak strašně vyšle z módy nevypadají. Hodily se k její vysoké a štíhlé postavě i výrazným barvám a měly dost šmrncu, aby na dnešním večírku nepůsobily nepatřičně. Navíc byly v její oblíbené barvě: pableskující lincolnské zeleni, díky níž se rozzářily syté tóny Kittyiny pleti.

Splynout s davem bylo velmi důležité, protože Kitty vlastně nikdo nepozval. Hlavní však bylo, aby se jí podařilo – tento měsíc již počtvrté – narazit na nějaké společenské akci v New Yorku na Soniu Van Hornovou.

Kitty spoléhala, že Sonia bude dobře naladěna. Laskavá dáma ve středním věku rozhodně nepatřila

k nejostřejším pastelkám v penálu, ale v současnosti předsedala správní radě Huntovy společnosti – společenského klubu, do kterého se Kitty již rok a půl snažila dostat.

Tuto nenápadnou skupinku elegantních lidí na okraji Long Islandu tvořilo několik nehorázných nemotorů středního věku, zároveň však patřila k nejstarším a nejvybranějším klubům v tomto státu, a Kitty byla odhodlána se v ní pěkně zabydlet – nebo si u ní přinejmenším zajistit audienci. Skupinka totiž jednoduše nabízela příliš mnoho potenciálních kontaktů, než aby ji Kitty mohla ignorovat – lidí s naditou peněženkou, kteří rádi přispěli na nějakou dobrou věc bez toho, že by si museli umazat prsteny zdobené ručičky.

Kvalita je víc než kvantita, říkala si Kitty, zatímco si uhlazovala šaty přes útlé boky. Jakožto zakladatelka nadace, která pomáhala dětem v pěstounské péči s přechodem do skutečného života, se za ta léta naučila, že telefonování nazdařbůh a hromadné rozesílání brožurek nestačí. Charitativní organizace, jež studovala a které toho dokázaly nejvíc, buďto boháči založili, nebo je řídili, a dostávaly miliardové příspěvky. Jednorázový dar nebyl ani zdaleka tak prospěšný jako doživotní podporovatel – a o takové Kitty stála.

Trhnutím zapnula zip a pokoušela se ovládnout rozechvělost. Šaty jí seděly, ovšem úzká ramínka zvedala nabíraný živůtek, který byl o chloupek větší. Kitty musela mít na paměti, že má stát zpříma.

Boháči, pomyslela si poněkud znechuceně a zároveň postřehla, jak jí pod hebkou a uvolněnou pletí vystoupila pevná linie brady. Než půjde dovnitř, bude se muset párkrát zhluboka nadechnout, aby měla klidnou tvář.

Ze zkušenosti věděla, že skupinka chamtivých lakomců uvnitř strávila výběrem šperků a bezchybně ušitých šatů měsíce a utratila za ně miliony. O líčení

a účesy se jim před pár hodinami postarali profesionálové a na večírek, kde šampaňské poteče proudem jako z vodovodu, je do Park Hotelu svezli z podkrovních bytů na Manhattanu a honosných domů na Long Islandu a v celém Connecticutu.

Kitty takové zdroje pochopitelně neměla. Česala se sama a šklebila se, když si rozpáleným hřebenem žehlila vlasy co nejblíž k hlavě. A šaty budou muset do pondělního poledne přistát v jisté poštovní schránce, pokud nechtěla platit půjčovné. Žádná kouzelná víla kmotřička není – alespoň Kitty Asareová žádnou neměla. Předělat se musela sama.

Ne že by mi to vadilo, připomněla si.

Jednou z nich být nechtěla. Před lety se natahovala ke hvězdám, ale dostala přes prsty, a když už nic jiného, patřila k těm, kteří se ze svých chyb poučí. Doufat je k ničemu, stejně jako spoléhat na druhé. Nikoho z nich nepotřebovala. Potřebovala jen jejich peníze. A těch potřebovala spoustu.

Kitty měla encyklopedickou paměť na jména, tváře a příběhy, což bezostyšně zneužívala. Ze známých se stávali dárci mnohem rychleji než z cizích lidí, a přestože jejich lesk nebyl nic než pěkná fasáda kryjící bolestnou prázdnotu, jejich peníze se velice hodily.

Ale jinak jí z pomyšlení na všechen ten přepych a plýtvání zůstávala jen pachuť v ústech. Jen pár poštovních směrovacích čísel odsud žili lidé, kteří dnes večer neměli nic – dokonce ani postel, na níž by se vyspali. Ta nespravedlnost ji štvala, protože kdysi bývala jednou z nich, ale teď se rozhodla využít, co se za ta léta naučila, aby si uloupla něco z peněz boháčů a přesměrovala to tam, kde to je skutečně potřeba: na podporu těch, kteří peníze neměli.

Na podporu lidí, jako byla dívka, jíž kdysi bývala.

Kitty se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. Teď na to nemohla myslet – v tuhle chvíli ne. Když si vzpomněla, oč přišla a jak o to přišla, stáhl se jí žaludek

a do očí jí i po těch letech vhrkly slzy. Pokud se tím bude příliš zaměstnávat, nedokáže zůstat v klidu.

Soustřeď se, napomínala se.

Na svou roli vypadala, převlékla se na ni a posilnila se královskou hostinou. Při myšlence na jídlo, jež naúčtovala podkrovnímu apartmá, se pousmála. Bylo to dětinské, ale připadala si jako Robin Hood, který jim konečně ukázal, zač je toho loket.

V jídelně byl další strávník, který si objednával stejně rozmařile. *A nejspíš to ani nedojedl*, pomyslela si Kitty, přičemž se v ní mísila lítost s opovržením. Muže před měkkým osvětlením v místnosti sice halily stíny, ale široká ramena, hebkou kůži a kvalitní ručně šité oblečení Kitty přesto poznala. Kdosi, kdo byl na takový život zvyklý. Nejspíš i hezoun – jako všichni.

Rychlý pohled na hodinky jí připomněl, že je čas zamířit do velkého plesového sálu – a to okamžitě. Zkušenost ji naučila, že na takovou obří akci se snáze proklouzne s mírným zpožděním, když mají lidé upito, ochranka se uvolnila a dovnitř a ven proudí různé skupinky.

Pohlédla do zrcadla. Mělo by ji těšit, jak vypadá. Šaty jí obepínaly štíhlou postavu a její líčení bylo dokonalé. Oči však měla veliké a neklidné – příliš neklidné. Pod kůží cítila zvláštní svrbění, jako by se mělo něco semlít.

Proboha, vždyť jsou to jen lidi.

Kitty si vzala svou korálky zdobenou kabelku. Tašku s věcmi si nechá u správce budovy, dokud akce neskončí a ona se klopýtavě nevydá na metro a pak zpátky do Queens. Narovnala se v útlých ramenou, nasadila ten správný výraz, s klapáním prošla dveřmi ven a přirozeně vplula do skupinky dobře oblečených a navoněných lidí, kteří směřovali k plesovému sálu.

Kitty věděla, že večírek je „malá večeře s tancem“